ZLATÃ‰ ÄŒESKÃ‰ RUÄŒIÄŒKY - KAM SE PODÄšLY?

ÄŒtvrtek, 14 leden 2016

ÄŒím dál tím víc se utvrzuju v pÅ™esvÄ›dÄ•ení, Å¾e Å™emeslo má svÅ¯j zlatý vÄ›k uÅ¾ dávno za sebou. A nebo jen pÅ™ita nejvÄ›tší patlaly mezi manuálnÄ› pracujícím lidem? JelikoÅ¾ jsme si s manÅ¾elem první bydlení poÅ™ídili ještÄ studií, a tedy s nahým zadkem (myšleno obraznÄ›), rekonstrukce bytu kompletnÄ› zdevastovaného partou nepÅ™izpÅ¯sobivých obyvatel probíhala na vlastní pÄ›st za obÄ•asné asistence asimilovaného Ukrajince Ivana.

VáÅˆa to umÄ›l s pneumatickým kladivem tak, Å¾e v paneláku zboural nejen naši pÅ™íÄ•ku, ale málem i byt o patro n ZároveÅˆ na naší vybourané toaletÄ› pozapomnÄ›l ucpat odpadní rouru a odkráÄ•el na pivo do hospody U drsnejch. Pod námi bydlí slušná rodina, která se vášnivÄ› realizuje v interiéru. Kompletní rekonstrukci svého bytu zakonÄ•ili nevkusnou plastickou omítkou preciznÄ› nanášenou malým štÄ›teÄ•kem, která vyschla pÅ™esnÄ› ve chvíli, kdy se jim po stropÄ› poloviny bytu rozlily splašky ze sedmi pater nad námi. Zkázu dokonala ohromná prasklina vinoucí se mezi fekálním stropem napÅ™íÄ• obývákem v místÄ›, kde o patro výš stávala pÅ™íÄ•ka. Sousedi neznalí ukrajinských reálií, se naivnÄ› domáhali pojistného plnÄ›ní z Ivanovy pojistky proti škodám. KdyÅ¾ se ukázalo, Å¾e VáÅˆa nemá ani zdravotní pojištÄ›ní, sehrála jsem trapnou scénku ve své pojišÅ¥ovnÄ›, pÅ™edvádÄ›jíc, jak jsem vlastníma rukama bourala pneumatickým kladivem zeÄ•. HereÄ•ka jsem mizerná, a tak se likvidátor alespoÅˆ srdeÄ•nÄ› zasmál. KdyÅ¾ jsme splatili nutnou rekonstrukci sousedÅ¯m, rozhoupali jsme se k inovaci elektrických rozvodÅ¯. Bolševik totiÅ¾ vybavil tÅ™ípokojový panelákový být tÅ™emi zásuvkami, z nichÅ¾ z jedné lítaly jiskry. KdyÅ dostavil elektrikáÅ™ PrachaÅ™ík, zalitovala jsem, Å¾e jsem vyhodila slzný sprej. „Víte, já jsem schizofrenik!“ šeptal mi dÅ¯vÄ›rnÄ› ze štaflí s obÄ›ma rukama v otevÅ™eném elektrickém obvodu. PrachaÅ™ík se dostavov minutu pÅ™esnÄ›, mÄ›l však drobný problém. Rozlišovat den a noc. KdyÅ¾ jsme se poprvé domlouvali na pÅ¯l pátou, netušila jsem, Å¾e se dostaví pÅ™ed ranním kuropÄ›ním a táhlým zvonÄ›ním vzbudí celé patro. „Pane PrachaÅ™ík, vÅ¾dyÅ¥ je noc!“ zaÅ™vala jsem do mluvítka domovního zvonku. Ze sluchátka se ozval zmatený chechot dusot podráÅ¾ek. O dvanáct hodin pozdÄ›ji to zkusil znovu, jakoby nic. Po táhlém vrtání zasnÄ›Å¾il panelovým prachem celý byt, slavnostnÄ› zapojil novÄ› vzniklý kabelový obvod a v kuchyni hlasitÄ› vybouchly dva spotÅ™ebiÄ•e vÄ•etnÄ› trouby s novou sklokeramickou deskou. Po této epizodÄ› pan PrachaÅ™ík slezl ze štaflí a pÅ™átelsky navrhl ukonÄ•ení spolupráce se slovy „Tak tady mi to taky nepÅ¯jde!“ KdyÅ¾ jsme byli opÄ›t elektrifikovaní, vytekla nám praÄ•ka. ManÅ¾el se pokoušel tÄ›snÄ›ní spravit, Ä•ímÅ¾ ho definitivnÄ› zlikvidoval. SamozÅ™ejmÄ› dva týdny po uplynutí záruÄ•ní lhÅ¯ty a pÅ™ed mým porodem. Budila jsem se hrÅ¯zou, Å¾e tÄ›snÄ›ní toho mého bubnu povolí dÅ™íve, neÅ¾ nÄ›kdo opraví tÄ›snÄ›n praÄ•ky. OpraváÅ™ praÄ•ek se dostavil tÅ™i Ä•tvrtÄ› hodiny pÅ™ed pÅ¯lnocí a pivním dechem mi drze oznámil, Å¾e jede o Ä pozdÄ›ji, protoÅ¾e bydlím (slušnÄ› parafrázováno) na periferii. Namítla jsem, Å¾e do centra Prahy je to osm minut metrem. VrávoravÄ› mávl rukou, prsknul pyskem a opÅ™el se o praÄ•ku. „Jó paninko, to bude drahý!“ oznámil po zbÄ›Å¾ném ohledání. „VÅ¾dyÅ¥ je to jenom tÄ›snÄ›ní!“ zvolala jsem s rukou na svém obÅ™ím pupku a vzn zoufalý dotaz, jak dlouho Å¾e to bude trvat. Slíbil, Å¾e bude jednat rychle. Nakonec jsem kvÅ¯li nÄ›mu pÅ™enášela. N uznejte, Å¾e porodit dítÄ› do bytu s nefungující praÄ•kou prostÄ› nejde. KdyÅ¾ mi za tÅ™i nedÄ›le radostnÄ› zavolal se slovy „Tak co? Furt dva v jednom?!“, myslela jsem, Å¾e si najmu vraha opraváÅ™Å¯ praÄ•ek, ale pár hodin po opravÄ praÄ•ky jsem s úlevou zaÄ•ala rodit. Sérii manuálních analfabetÅ¯ završil truhláÅ™ Zahrádka. MÄ›l za úkol uÅ™íznout Ä•tyÅ™i prkýnka a zhotovit z nich dveÅ™ní prahy. Ukázalo se, Å¾e se pÅ™ecenil. TÅ™i ze Ä•tyÅ™ prahÅ¯, které po týdnu kut nÄ›kolik centimetrÅ¯ kratší. Co Vám mám povídat, sebevÄ›domí mu to nezvedlo. Z pÅ™edsínÄ› se ozývalo sebelítostné brblání: „Já jsem takovej blbec, Å¾e vÅ¯bec nechápu, Å¾e si mÄ› nÄ›kdo najme!“ A já s ním naprosto souhlasím. KdyÅ¾ ale nÄ›kdy v koÄ•árku uspávám synka pÅ™ejíÅ¾dÄ›ním pÅ™es kÅ™ivé prahy, Å™íkám si, Å¾e dám prck Bude hvÄ›zda! LaÅ¥ka je totiÅ¾ zoufale nízko... RENATA FÍKOVÁ